

# Christine Thaysens stilehæfte

Christine Marie Thaysen blev født 17. september 1898 i Tråsbøl, Felsted sogn i Sønderjylland. Familien var dansksindet, men indtil genforeningen i 1920 var området tysk. Derfor gik hun i tysk skole i 7 år, hvorefter hun kom ud at tjene.

Dette er stilehæftet fra hendes ophold på Sorø Højskole i vinteren 1919-1920. Stilene er renskrevet<sup>1</sup> med Christines egen stavning og sprog, inklusive de enkelte fejl, der var. Lærerens rettelser er ikke medtaget. Det originale hæfte er indskannet som bilag.

Som yderligere bilag er gengivet Christine Thaysens egen (langt senere nedskrevne) beskrivelse af hendes barndomshjem. Dette er medtaget for at belyse baggrunden for, at hun skrev, som hun skrev.

Christine Thaysen blev 1923 gift med købmand Peter Milton Jensen, Tråsbøl, og de fik tre børn. Hun blev enke allerede i 1931, opfostrede børnene og drev købmandsforretningen videre alene, indtil en af sønnerne overtog den. Hun forblev bosat i Tråsbøl til sin død i 1990, knap 92 år gammel.



Christine Thaysen (1898-1990)



Folkedans, Sorø Højskole vinteren 1919-20 (Christine i bageste række i midten)

<sup>1</sup> Renskrift foretaget oktober 2009 af (barnebarn) Lise Gerd Pedersen ([www.lisegerd.dk](http://www.lisegerd.dk))

## Indhold

|                                                   |    |
|---------------------------------------------------|----|
| Et Tordenvejr. ....                               | 2  |
| Det er ikke alt Guld, der glimrer. ....           | 2  |
| Hvis jeg havde 500 Kroner ...                     | 3  |
| Hvorfor jeg kom paa Højskole. ....                | 4  |
| Da vi var hjemme at stemme .....                  | 5  |
| Hvorfor bør Kvinden ligestilles med Manden? ..... | 7  |
| Det originale stilehæfte (indskannet) .....       | 8  |
| Bilag: Om Christine Thaysens barndom .....        | 10 |

## Et Tordenvejr.

Det er Sommer, en brændende hed Sommerdag. Solen sender sine varme Straaler ned paa Jorden; det dirrer af Varme i Luften og ikke en Vind rører sig. Fuglesangen er forstummet, ret som om Fuglene aner det forestaaende Uvejr. Luften bliver mer og mer lummer og trykkende og Solen brænder stadig stærkere. Da viser sig i Horisonten en lille Sky. Hurtig vokser den og udbreder sig over Himmelen, som snart ser mørk og truende ud. Skønt Solen nu er forsvunden, er Varmen bleven ganske uudholdelig. Pludselig farer et Lyn ud af de mørke Skyer og efterfølges af en stærk Rullen. Tordenvejret er begyndt; det bliver heftigere og voldsommere, snart gaar det Slag i Slag, Lynene knitrer i et væk, Tordenbraget er til sidst ganske øredøvende. Vinduesruderne klirrer, Menneskene farer forskræmt sammen, hver Gang Tordenen ruller, de er ængstelige og bekymrede for deres Eiendele. Et Lyn farer i skarpe ZikZak-Linier ned imod Jorden og efterfølges af et Brag, stærkere og mere øredøvende end noget før. Med den største Skræk malet i hver Mine farer Menneskene ud i det fri, ud af Huset, som de jo mener, at Lynet har slaaet ned i. De overtyder sig snart om, at det er et i Nærheden staaende Træ, der er bleven ramt, og beroliget gaar de indenfor igen. Nu falder de første Regndraaber, store og tunge. Snart strømmer Regnen ned, saa voldsomt, saa tæt falder den, at det synes, som var det umuligt at holde op igen. Eftersom Regnen bliver stærkere, bliver Tordenen svagere, der er længere mellem Lynene og Braget høres svagere og til sidst som en fjern Rullen. Lidt efter lidt hører nu ogsaa Regnskyllet op, Solen kommer frem og Mennesker og Dyr aander befriet op. Faren er forbi for denne gang, Tordenvejret er overstaaet. Hvor er der nu vidunderlig skønt derude i Naturen, alt er saa friskt og grønt efter Regnen og den mildt viftende Vind fører med sig den herligste Blomsterduft. Solen skinner ned paa al denne Pragt og Fuglene stemmer i med Lov- og Takkesang til Ham, der i Farens Stund har holdt sin beskyttende Haand over dem.

## Det er ikke alt Guld, der glimrer.

Ordsprog er egentlig lærde og berømte Personers Udtalelser, som er bevaret gennem Tiderne. De indeholder altid en eller anden Sandhed eller Vittighed. Naar man læser et Ordsprog, tænker man ikke blot paa dets bogstavelige Betydning, men overfører det paa det virkelige Liv. Dette gælder ogsaa om Ordsproget: "Det er ikke alt Guld, der glimrer". Dette har ogsaa to Betydninger bogstavelig set, nemlig: "Der er Guld, der ikke glimrer" og "det er ikke Guld, alt det, der glimrer". Man hører saa ofte Eksempler paa begge Dele. Min

Mor arvede efter Bedstemor en Halskæde med Medaillon, den var slet ikke køn, og jeg kunde ikke begribe, at Mor var saa glad for den. Jeg mente, hun holdt kun af den, fordi det var en Arv efter hendes Mor, og jeg tillagde den ingen Værdi. Mor mærkede dette og fortalte mig saa, hvor kostbart Smykket havde været til sin Tid, og at det var Guld, skønt det ikke saa ud derefter. Saa kan der jo ogsaa siges om de uægte og falske Smykker, at ingen kan se paa dem, hvad de er af; de glimrer og funkler som Guld, og Ejeren tror vel, det er Guld; men han bliver skuffet; thi Smykket taber snart Glans og Skønhed. Overfører man nu Ordsprogets Betydning paa Virkeligheden, træffer man de samme Tilfælde. Et Menneske kan synes saa uelskværdig og ubetydelig og gaa omkring ganske upaaagtet, og naar man saa først kender ham rigtig, viser han sig at være flink, elskværdig og meget dygtig. En anden er saa venlig og imødekommende, synes at vide Besked om alt muligt mellem Himmel og Jord og gør sig gode Venner med alle og enhver. Det er dog kun en paataget Måske, og bagved skjuler sig Falskhed, Dumhed og en lav Karakter.

Kong Vermunds Søn, Uffe, var vel stor og stærk, men saa forfærdelig sløv og dorsk. Han gik tavs og stille omkring og ingen regnede ham for noget. Det var med stor Forbavselse, at hans Far og dennes Mænd hørte ham tage mod den saksiske Kongesøns Udfordring, og alle ventede, at Uffe vilde ligge under i Kampen; men trods deres ringe Mening om ham, vandt jo Uffe en glimrende Sejr.

Kong Erik Glipping erfarede det modsatte Tilfælde. Han gjorde sin Kammersvend Rane til sin mest betroede Mand, indviede ham i alle sine Hemmeligheder og troede ham som sin bedste Ven. Rane vidste at smigre sig ind i Kongens Gunst og forstod med stor List at undgaa enhver Mistanke. Han var imidlertid Kongens argeste Fjende, sluttede Overenskomst med Marsk Stig og de Sammensvorne og forraadte Kongen til dem. Da de befandt sig i Laden ved Finderup, bad den ængstelige Kong Erik Rane om at stænge Døren godt, men den snu Tjener satte et Halmneg for den. Det kunde jo ikke spærre Fjenden Adgangen til Laden; de kom ogsaa derind og fik af Rane et Vink om, hvor Kongen laa. Saa lod Uslingen, som om han vilde forsvare Kongen med sit eget Liv, men forstod snildt at undgaa Mordernes Vaaben.

Uffe syntes ubetydelig, men var en Helt, Rane lod til at være tro som Guld, men var falsk og slet. I begge tilfælde passer Ordsproget, vi her har skrevet om. Man kan ikke dømme efter det udvortes hos et Menneske, nej, først skal man lære at kende deres sindelag og Karakter.

## Hvis jeg havde 500 Kroner ...

Tidt og ofte hører man saadan et Ønske blive udtalt, som oftest vel af Folk, der lider Nød og i høj Grad trænger til Penge; ofte ogsaa af saadanne, der nu engang aldrig finder sig tilfreds med det, de har, men stadig vil have mere; men det er undertiden ogsaa ganske andre Tanker, der ligger til Grund for et saadant Ønske. Det er jo nu en Gang saadan her paa Jorden, at for Penge faas omtrent alt, hvad Menneskehjertet begærer; men der maa ogsaa Penge til for at leve og der maa bruges mange, hvis Livet skal gøres behageligt. En naturlig Følge deraf er, at det er Ønsket om Penge, der altid ligger øverst i Menneskets Tanker; fordi man jo saa har sikret sig næsten alle andre Ønskers Opfyldelse tillige. Jeg ønsker mig nu 500 Kroner, og skønt jeg ikke ser Udvej til at faa dem, vil jeg nu alligevel i Tanken glæde mig ved alt det herlige, der saa vil kunne opnaas. Tænk nu, nogen giver mig denne ønskede Sum og jeg maa anvende den efter Behag, da kan jeg jo faa opfyldt mit kæreste Ønske og komme ud og se mig om. Allerhelst rejser jeg til Belgien og Frankrig, til Krigsskuepladsen for at se de Steder, der er skrevet og talt saa meget om, de Steder, som gennem min Brors Breve er bleven mig næsten bekendt. Der tilbragte Sønderjyderne 4 lange, rædselsfulde Aar ifølge



Pligtens tunge Bud, og mange ere de Fortællinger, der høres derfra. Det, der er bleven mig fortalt, har i mig vakt inderlig Medlidenhed med de Stakler, der maatte flygte fra Hus og Hjem, der har set deres Land blive ødelagt og saa mange af deres Kære blive dræbt af Fjenden. Men tillige beundrer jeg af ganske Hjerter deres offervillige Fædrelandskærlighed og deres heltemodige Kamp for deres Ret. Derfor er det særlig derhen, mine Længsler drager mig, og hvis jeg faar 500 Kroner og har forvissat mig om, at det er tilstrækkelig mange Penge til den Tur, saa betænker jeg mig ikke længe paa at tage af Sted. En Rejseledsager maa findes, det fornødne pakkes sammen og man spekulerer lidt paa, hvordan Rejsen gøres saa billig som mulig. Turen ned gennem Tyskland vil ikke blive dyr, da Kronerne staar saa højt i Kurs, men der vil blive nok at se ogsaa der. Rhinen og Rhinlandet er jo berømt for sin Skønhed, og sikkert er det, at der kan bruges lang Tid, hvis alle Seværdigheder der skal tages i Øjesyn. Dog var det jo egentlig ikke det, jeg vilde se, og jeg rejser videre over den gamle, tyske Kejserstad Aachen og den belgiske Grænse. Selvfølgelig er nu allerede mange af Krigens Spor udslettede, men meget vil endnu være synligt. Det vil jo ogsaa være interessant at se, hvor hurtigt Arbejdet med at genoprette det ødelagte skrider frem. Et findes der dog endnu dernede, nemlig de faldnes Grave, hvoriblandt ogsaa manges Sønderjydes sidste Hvilested. Dem vil jeg opsøge og efter Evne smykke med Blomster og Kranse og mindes de Døde med vemodige Tanker. Naar jeg saa har set det vigtigste, det jeg ønsker at se, skal jeg gerne vende hjem igen og vil være glad og tilfreds ved Anvendelsen af mine 500 Kroner.

### Hvorfor jeg kom paa Højskole.

Ja, det er nu ikke saa helt let at gøre rede for, hvorfor jeg kom paa Højskole. Først og fremmest takker jeg min Mor<sup>2</sup> for den Glæde, hun derved beredte mig. Hvis ikke hun og vi alle i mit Hjem ansaa det for nødvendigt at alle Sønderjyder saa vidt muligt kommer paa danske Højskoler, var jeg nok heller ikke kommen der. Naturligvis var det ogsaa min egen Lyst og Interesse, der bidrog dertil. Helt siden jeg kom ud af den tyske Skole, stod den danske Højskole for mig som mine Længsler Maal. Jeg vidste jo godt, at hvis jeg vilde danne mig nogen Mening om dansk Folkeliv, saa maatte jeg til Danmark og lære og høre derom. Havde jo som lille Pige lært at elske Danmark og det danske Sprog, men vidste alligevel næsten ingen Besked derpaa. I skolen hørte vi jo intet derom, Danmark blev næppe nok nævnt og et Danmarkskort kendte vi ikke. Maaske netop fordi det var forbudt, blev min Interesse og Videbegærlighed vakt. Saa kom mine ældre Søskende hjem fra Højskolen og fortalte med straalende Øjne om alt det dejlige, de havde oplevet, om Danmarks minderige Historie og om de store berømte Mænd, Danmark har fostret, og jeg lyttede misundelig til deres Fortællinger. Nu kunde jeg næppe oppebie det Tidspunkt, da jeg var gammel nok til at tage paa Højskole. Under Krigen var Haabet derom næsten opgivet; men desto større var saa min Glæde, da det endelig kunde lade sig gøre. Nu kunde jeg selv faa Lov at opleve det, mine Søskende var saa henrykte og begejstrede over, jeg skulde høre Danmarks Historie fortalt fra første Begyndelse, skulde lære dansk Sprog, lære og Geografi, hvad jeg trængte saa haardt til. Kort sagt, skulde i 5 Maaneder kun leve og nyde. Intet Under, at jeg glædede mig og skyndte mig med at skaffe Plads og melde mig til Sorø Højskoles Vinterkursus.

---

<sup>2</sup> Chistines mor var enke – se bilaget med uddrag af Christines senere nedskrevne erindringer

## Da vi var hjemme at stemme

(dateret 24/2-20 i marginen)

I 55 Aar har Sønderjylland staaet under Tyskernes Herredømme, og Sønderjyderne har vaandet sig derved, men selv i de haardeste Trængselstider har de holdt fast ved Haabet om engang at blive fri og kunne vende tilbage til Danmark. Ved Verdenskrigens Slutning d. 11. Novbr. 1918 gik der som en Storm af Jubel gennem alle Danskes Hjerter derhjemme, vi fik da at se, at vi ikke var glemt, at vor Udholdenhed skulde belønnes og Haabet opfyldes. Det var næsten ikke til at fatte, det forekom os som et Under, og Jubelen og Begejstringen var ubeskrivelig. Et helt, langt Aar gik med de uendelige Forhandlinger, og Glæden fortog sig lidt, tit fik man høre en tvivlende Bemærkning, og imens plagede og udsugede Tyskerne Landet af alle Kræfter. Endelig blev Fredstraktaten undertegnet d. 10. Januar 1920, og saa kom der Fart i Tingene. Afstemningen blev straks bestemt til d. 10. Februar, vi 14 stemmeberettigede Sønderjyder her paa Sorø Højskole var ved at forgaa af Spænding og Forventning. Den 8. Februar kom vores Pas, der garanterede os fri Rejse hjem og tilbage, og vor første Gang gjaldt Politistationen, hvor Passet blev forsynet med Photographi og Stempel. Fra nu af havde vi ingen Ro paa os, Tankerne forlod det daglige Arbejde og gik i Forvejen hjemad.

Den 9. Februar, Afrejsens Dag, kom. Kl. 6,30 om Morgen gik vi til Banegaarden, ledsaget af Forstander Dalsgaard og Frue, Lærerne, Lærerinden og alle vores Kammerater. Der var en Vrimmel af Mennesker deroppe, en Dame uddelte rød-hvide Sløjfer til os, som vi med stolt Glæde fæstede paa Brystet med Emblemet. Da Toget kom, brød en Storm af Hurra løs fra Forsamlingen og blev besvaret fra Toget, vi tog en hastig Afsked, steg ind i Toget og fik god Plads, og under Viften og Vinken og gentagne Hurraraab gled vi afsted ud paa den dejlige Fart. I Slagelse var ikke saa mange Mennesker forsamlet; men der stod et Musikkorps og modtog os med: "Slumrer sødt i Slesvigs Jord." Denne vidunderlig gribende Melodi rørte alle til Taarer, aldrig har den grebet mig som den Morgen. Der stormede saa mange Tanker ind paa mig, Tanker om al den lidte Uret for vort Land, Tanker om Savn og Sorg, som Krigen førte over Hjemmene dernede, og det gik nu rigtig op for mig, hvilken lykkelig Begivenhed der forestod os. Hurra afløste Musikken, og da Toget igen kørte i Gang, spilledes: "Dengang jeg drog afsted." Der knyttedes Samtaler med de Medrejsende, alle var fødte Sønderjyder, alle skulde nu hjem og stemme for deres Land og Ret, og alle var saa inderlig glade. Rejsen til Korsør forløb paa den Maade hurtigt, jeg blev helt forbavset, da vi kørte ind paa Korsør Banegaard.

Der var Fest, Hundreder af Mennesker stod pakket sammen ude ved Kajen, hvor de store smukke Dampere laa. Der var hejst Danebrog i svær Mængde, og der viftedes med smaa Flag fra alle Sider. Vi blev her skilt fra hinanden, jeg kom straks ombord paa "Dronning Maud", der skulde sejle til Aabenraa. Der kom flere Tog til nu, og en Strøm af Mennesker vandrede ned til Skibene. Jeg fandt min Bror Johan i Vrimmelen, og vi stod og nød hele Herligheden. En Mængde Skolebørn kom, ledsaget af Lærere og Lærerinder, de raabte Hurra for Sønderjyderne og stemte i med, "Vældige Riger ...". Et Militærorchester spillede de dejlige Melodier til de danske Fædrelandssange, vi lyttede aldeles betaget dertil. Afgangstiden var bestemt til Kl. 10, og meget præcis sejlede vi ud fra Korsør, hilst af den forsamlede Mængde, ønsket en lykkelig Rejse og godt Resultat med Afstemningen. Sejlturen forløb uden videre Oplevelser, paa Grund af Taagen sejlede Damperen kun med halv Kraft, og der herskede Frygt for, at det vilde blive mørkt, inden vi kom til Aabenraa. Der var gratis Forplejning ombord, og det var "ff" alt sammen, Cigarer og Cigaretter blev delt ud og budt rundt med i store Masser. Ved 3 Tiden littede Taagen, og man lovede os, at vi vilde naa i Land til Kl. 5. Ved Kaffebordet blev sunget en Festsang, dernæst talte Provst Munk og udbragte et "Leve" for Sønderjyderne og deres Land, og en anden Herre takked i alles navn "de forenede Dampskibsselskaber", der stillede Damperne til

fri Afbenyttelse, og tillige Direktør Petersen, København, der gav Forplejningen. Der herskede den bedste Stemning, og Hurraraabene lød højt og kraftigt fra alles Læber. Henved Kl. ½5 skimtedes tydelig Als og Sundeveds Kyster, snart sejlede vi ind i Aabenraa Fjord og hilste med det franske Flag over til "Marseillaisen", der her laa for Anker. Vor Hilsen blev besvaret med et rungende Hurra fra Franskmændene. Saa kom vi til Aabenraa, og "Dronning Maud" var ved Maalet. Her bød Minister H.P.Hansen os "Velkommen", og Provst Munk takkede ham med sin dybe klangfulde Stemme, der skar gennem Larmen. Nu kom de tyske Toldbetjente ombord for at undersøge vores Bagage, men ak og ve, deres Tid var forbi, de blev hensynsløst puffet til Side og maatte gaa bort med uforrettet Sag. Landgangen forløb meget heldigt og hurtigt, idet Spejderdrengene og franske Soldater holdt Orden og dannede Espalier gennem Folkemængden, saa vi uhindret kunde passere igennem. Med Musik i Spidsen gik det nu i Festoptog gennem Byens Gader, smaa, flinke Drengene kom løbende og tilbød at bære Kufferterne, Festkomiteens Medlemmer for rundt for at ordne alt muligt. Lidt oppe paa Gaden kom et andet Optog os i Møde, det var Tyskerne, mest Gadedrengene og Tøse, men enkelte voksne. De var pyntede med sort-hvide Sløjfer, vinkede med smaa tyske Faner, pegede Fingre af "die Dänen", og de sang af fuld Hals deres Sange om "Deutschland über alles" og Slesvig Holstens Visen. Vi lo ad dem og spottede over deres ringe Antal, men senere saa vi med Alvor og Harm, at næsten hvert andet af de hejste Flag var det tyske. Det var en Skam for Aabenraa. Mine Brødre var kørende efter Bror Johan og mig, og i en øsende Regn, men i straalende Humør og under livlig Samtale kørte vi de to Mil til mit Hjem, hvor en festlig, kærlig Modtagelse blev os til Del.

Tirsdag den 10. Februar, Afstemningsdagen, oprandt med Regnvejr, der aldeles ødelagde de smukke Æresporte, der rundt omkring i Byen var rejst til Ære for Gæsterne. Tillige foraarsagede Stormen og Regnen, at Flagene, der blev hejst Kl. 8, maatte hentes ind igen ved Middagstid, da de ellers var bleven ødelagt. Vi gik op at stemme om Eftermiddagen Kl. 3, Skolestuen, der gjorde Tjeneste som Afstemningslokale, var pyntet med Guirlander og Flag, og det danske Kongepars Billede var hængt op i de tyske Kejserbilleders Sted og pyntet med Grønt og smaa Danebrog. Der sad Kommisionen, udvalgte af Byens Mænd, og tog mod vores Konvolutter med Stemmesedlerne. Om Aftenen var der Fest i Kroen, vort eneste Lokale, Salen der var saa smuk den Aften, pyntet som den var med Guirlander og Danebrog i Massevis. Bordene var dækket nydeligt, og der var Overflod af Kage. Festen aabnedes af Forpagteren paa Kiding, der mindedes de Faldne i faa, hjertelige Ord og bad Forsamlingen rejse sig til Ære for dem. Der blev saa sunget en Sang, og Kaffen bares ind. Vi lod alt smage os udmærket, Stemningen blev god, og det gik Slag i Slag med Taler og Sange, Leve- og Hurraraab. Kl. 11 hævedes Bordet, og vi fik saa en lille Svingom bagefter, dog det vilde ikke rigtig gaa i Førstningen. Min Bror telefonerede til alle Byer og fik Valgresultatet at vide. Det blev saa læst op under høje Bifaldsraab. For Traasbøls vedkommende var Resultatet 188 danske Stemmer og 8 tyske. Jubelen var grænseløs, og nu først tog Dansen fat og fortsattes til den lyse Morgen.

Ja, det var en Fest, en Tid, der med sine skønne, festlige Indtryk og sin Jubel og Begejstring vil mindes alle dage af os, der oplevede den og var saa lykkelige at være med dertil, jeg tror ligefrem ikke, at Genforeningsfesten kan blive mere skøn, men det glæder mig dog af ganske Hjerte, at den er nær forestaaende.

## Hvorfor bør Kvinden ligestilles med Manden?

(dateret 20/3-20 i marginen)

Dette Spørgsmaal vækker Strid i Splid i Menneskeverdenen i vor Tid. Manden vil jo nødig indrømme Kvinden den Plads i Samfundet, hun nu har tilkæmpet sig, han saa helst, at hun var bleven ved at være den foragtede, afskyede Skabning, som hun var i gamle Dage. Men i vor oplyste Tidsalder ses jo paa Kvinden med andre Øine, der tilstaas hende lige Ret med Manden, hun bliver stillet paa samme Højde som han næsten paa alle Omraader, det være Politik, Erhvervsliv eller Familielivet. Hvor er det muligt? Ja, man har jo nu indset, at Kvinden er et Menneske saa vel som Manden, hun er ogsaa et fornuftigt tænkende Væsen, ja maaske hun endda tænker dybere over Livets store Gaader end Manden, og der er altsaa ingen Grund til at se ned paa hende. Men er hun da nu skikket til at varetage de Pligter, der paahviler hende, kan hun erstatte Manden paa de nævnte Omraader? Først vil vi se paa Kvinden i Politiken. Hun kan sætte sig ind i og udrette noget i Polik, ingen beviste det bedre en Dronning Margrethe af Danmark. Hvilken Klogskab, hvilken Dygtighed fordrede ikke den Opgave, hun stillede sig, at forene de tre nordiske Riger; men hun sad inde med begge Dele og løste Opgaven som nogen Mand. Nu, da Kvinden har faaet Valgret, har det selvfølgelig meget at betyde, om hun forstaar sig paa Tingene, hun skal stemme om, men jeg mener ogsaa, at naar hun med Interesse har sat sig ind i en Sag, saa kan hendes Mening regnes for lige saa god som Mandens. Som Nummer 2 kommer Erhvervslivet. Hvorfor skal Kvinden trænge sig ind i Mandens Stilling, kan hun da ikke eksistere uden? Det kunde jo da synes uretfærdigt, at hun tager en Del af hans Næring og Nødtørft fra ham. Nej, tværtimod, hun har Ret dertil, hun skal have Lov til at vælge sig den Løbebane, hun har Lyst til. At hun evner at opfylde de Krav, der stilles hende, ser vi jo Eksempler nok paa, idet vi kender saa mange dygtige Lærerinder og kvindelige Læger. Ogsaa som Haandværker, som Landmand som Kontorist o.s.v. forsøger Kvinden sig og med Held. Manden ser skævt til hende, han frygter maaske, at hun efterhaanden helt skal fortrænge ham fra sin betydelige Plads i Samfundet, eller er det kun Misundelse, ligemeget, han staar magtesløs og kan intet udrette.

Som det vigtigste for mig staar dog Familielivet, Hjemmet, hvor Manden og Kvinden skal have lige Ret. Efter min Mening skal de i Hjemmet rette sig efter hinanden, raadføre sig med hinanden og enes i Mindelighed om alle Spørgsmaal; men der findes jo Hjem, hvor dette ikke er Tilfældet, og da er det sikkert nødvendigt, at Konen kan faa sin Ret. Ingen tænker bedre over Børnenes Bedste end Moderen, ingen holder sammen paa Hjemmet som Hustruen, og saa skulde der nægtes hende Ret til at bestemme over sit Hjem, nej, det manglede bare. Kvinden bør ligestilles med Manden, hun har Evner dertil, og det er Uret at misunde hende de Fremskridt, hun gør.

*Stilehæftet afsluttes med lærerens kommentar: "Tak for Deres gode stile".*



# Det originale stilehæfte (indskannet)

|                                                                                                                                                                                                                                                     |                                                                                                                                                                                                  |                                                                                                                                                                        |                                                                                                                                                                        |
|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>1. Forord.</p> <p>Det er formentlig en begyndende skrift forfatter, der har skrevet denne lille bog. Den er skrevet i et simpelt og klart sprog, og den er indrettet som en stilhæfte, der kan bruges af alle, der ønsker at lære at skrive.</p> | <p>2. Indledning.</p> <p>Denne bog er skrevet af en person, der har en stor erfaring med at skrive. Den er indrettet som en stilhæfte, der kan bruges af alle, der ønsker at lære at skrive.</p> | <p>3. Kapitel 1.</p> <p>Det første kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>           | <p>4. Kapitel 2.</p> <p>Det andet kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>            |
| <p>5. Kapitel 3.</p> <p>Det tredje kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                                                                        | <p>6. Kapitel 4.</p> <p>Det fjerde kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                     | <p>7. Kapitel 5.</p> <p>Det femte kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>            | <p>8. Kapitel 6.</p> <p>Det sjette kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>           |
| <p>9. Kapitel 7.</p> <p>Det syvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                                                                       | <p>10. Kapitel 8.</p> <p>Det ottende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                   | <p>11. Kapitel 9.</p> <p>Det niende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>          | <p>12. Kapitel 10.</p> <p>Det tiende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>         |
| <p>13. Kapitel 11.</p> <p>Det ellevte kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                                                                     | <p>14. Kapitel 12.</p> <p>Det tolvte kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                   | <p>15. Kapitel 13.</p> <p>Det trettende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>      | <p>16. Kapitel 14.</p> <p>Det fjortende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>      |
| <p>17. Kapitel 15.</p> <p>Det femtende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                                                                    | <p>18. Kapitel 16.</p> <p>Det sekstende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                | <p>19. Kapitel 17.</p> <p>Det syttende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>       | <p>20. Kapitel 18.</p> <p>Det åttende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>        |
| <p>21. Kapitel 19.</p> <p>Det nittende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                                                                    | <p>22. Kapitel 20.</p> <p>Det tyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                  | <p>23. Kapitel 21.</p> <p>Det enogtyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>    | <p>24. Kapitel 22.</p> <p>Det toogtyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>    |
| <p>25. Kapitel 23.</p> <p>Det tredive kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                                                                     | <p>26. Kapitel 24.</p> <p>Det fyrretyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                             | <p>27. Kapitel 25.</p> <p>Det femtyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>     | <p>28. Kapitel 26.</p> <p>Det sekstiyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>   |
| <p>29. Kapitel 27.</p> <p>Det syvtyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                                                                  | <p>30. Kapitel 28.</p> <p>Det åltyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p>                                | <p>31. Kapitel 29.</p> <p>Det enogåltiyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p> | <p>32. Kapitel 30.</p> <p>Det toogåltiyvende kapitel handler om de grundlæggende regler for at skrive. Det omfatter regler for stavning, grammatik og punctuation.</p> |



[illegible][illegible][illegible][illegible]

ingst en Læng, og Hoffen bare end. Et lod alle ansege  
et fantastisk, hemmeligt, det gik dog. Der  
var end Tiden og Dage, Løve og Himmelskud. Et andet  
og et fik en så lille Bringeren begynde, og det vilde  
ikke rigtig gaa i Fortællingen. Men den tilføjedes end  
den og fik tilføjelsen af end. Den blev end  
en anden af det samme. Et: Enkeltheden blev end  
en enkelt (1) af det samme. En af de lyde. Jættens  
og grundet af en færdig Jættens af, færdig til  
en dag. Begynde.

Det var en Tid, en Tid, den med enen af den færdig  
begynde af en færdig af begynde end enen end  
af den af den færdig den af en en færdig af  
den med færdig. Det begynde af den færdig af  
den. Den blev enen af den færdig af den af  
den færdig af den af den af den færdig af den af  
den færdig af den af den af den færdig af den af  
den færdig af den af den af den færdig af den af

[illegible][illegible][illegible][illegible]

og som skillede den sørgelige hændelse for sig og for de andre,  
som var så fjernt, og som var så langt borte.  
Endnu var der ingen, der havde hørt om den,  
den første skilling, og det var så meget af en  
hændelse, de havde hørt om, og som var  
Barnet, som var den.

Det er en god ting!

## Bilag: Om Christine Thaysens barndom

*Christine nedskrev på et langt senere tidspunkt (1970-80'erne) nogle minder – indledningen lyder:*

Naar man en Aften ligger søvnløs i et par Timer, dukker der saa mange Minder frem, og Ansigter viser sig og forsvinder. Ansigter, Mennesker man har kendt, holdt mere eller mindre af, har beundret eller afskyet, men alle passerer en gang Revy, og man føler Lyst til at holde nogle af de gode Ting og Oplevelser fast. Der er skrevet og fortalt saa meget om "de gode gamle Dage", jeg kan måske intet nyt fortælle, men her skal berettes lidt om, hvad jeg har oplevet.

Min Fødegård ligger i Udkanten af Byen, en Udflyttergaard som saa mange andre. Hvornaar den er flyttet ud, ved jeg ikke, men paa Vestgavlen hang der Bogstaver (Jern) og Aarstal 1836. Da regner jeg med, at min Farfar har overtaget den. Ham har jeg ikke kendt, Farmor heller ikke. Farfar var gift 2 Gange, med sin første Kone havde han 2 Døtre, da hun døde, giftede han sig med sin Svigerinde og fik med hende 2 Dreng og 2 Piger.



Fødegården Eskærgaard, Traasbøl, Felsted sogn – gården nedbrændte i 1930 (ikke tordenvej, men pyromanbrand ...)

Min Far er født 1859 og blev gift med min Mor 1888. 1908 døde min Far efter en kort Tids Sygdom, da havde de faaet 10 Børn, hvoraf dog 2 var døde som smaa, og min yngste Bror var 8 Dage gammel, da Far døde. Min ældste Søster var 19 Aar, jeg var 9½. Men jeg kan huske min Far, som en stout Bonde med Fuldskæg, Briller og lidt mavesvær. Han var streng, men dog saa god ved os. Jeg ved saaledes, at naar der var Tordenvej (meget strengere den Gang end nu, og med en straatækt Bondegård var det ingen Spøg), saa stod min Far ude i Døren og iagttog og vogtede paa Vejret, og naar han mærkede, at vi smaa Børn var bange, sagde han beroligende: "I skal ikke være bange, Far skal nok passe paa!" Dette har bevirket, at jeg aldrig har følt nogen Angst i Tordenvej. Jeg var med lidt over 9 Aar for lille til fuldt at forstaa, hvad det betød for Mor og for os at miste Far, men jeg har savnet en Far og misundt de andre Børn, der havde deres Far i Behold.



Peter Thaysen (1859-1908)

Naa, men dette er kun fortalt, for at kunne fortælle om min Mor og om vort Barn-domshjem. Mor, Enke i 40 aars Alderen, alene med en stor Gaard og 8 Børn mellem 19 Aar og 8 Dage. Intet Under, at hun var streng og myndig, hun var henvist til fremmedes Hjælp, en Bestyrer, et par Karle, unge Husassistenter, og hun maatte og forstod at sætte sig i Respekt, og holde orden og Traditioner i Hævd. Disse traditioner er det, jeg vil berette om (...)



Helene Thaysen, f. Nissen (1866-1951)